

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 stycznia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku

Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt IX Ka 545/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt V K 2448/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego S. K., autor skargi podniósł zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż jego zdaniem „zaszła konieczność zbadania w okolicznościach sprawy, czy doszło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 EKPC czego Sąd Odwoławczy nie uczynił”. W kasacji zawarł również wniosek o

wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. Obrońca jednak w żaden sposób owego wniosku nie uzasadnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy S. K. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

W świetle powyższych uwarunkowań, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę S. K. kasacji, na obecnym etapie postępowania nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy nie stwierdził bowiem

wystąpienia, w konkretnych realiach niniejszej sprawy, szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Zresztą to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu ze sformułowanym w kasacji zarzutem, przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tegoż zarzutu, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. W sprawie niniejszej wskazanym wymogom obrońca jednak nie sprostał, albowiem przedstawiony wniosek nie zawiera żadnego merytorycznego uzasadnienia.

Wprawdzie ranga sformułowanego w skardze zarzutu jest niewątpliwie wysoka, rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, tak i w odniesieniu do zarzutu podnoszącego wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21, LEX nr 3329386; z 7 marca 2022 r., V KK 21/22, LEX nr 3409382; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24, LEX nr 3714385; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała. Nie przesądzając ostatecznie omawianej kwestii, stwierdzić należy, że przyjęcie już na obecnym etapie postępowania, wskazanej przez obrońcę bezwzględnej podstawy odwoławczej byłoby przedwczesne, gdyż wymaga to przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy wnikliwej analizy materiału aktowego na rozprawie kasacyjnej.

Na marginesie dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę skargę obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu trafności podniesionego zarzutu, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy przemawiające za uwzględnieniem omawianego wniosku obrońcy i zastosowaniem wyjątkowej

instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.

ł.n

r.g.